

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๒๑ (พ.ศ. ๒๕๖๕)

ออกตามความในพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์

พ.ศ. ๒๕๖๕^๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ มาตรา ๗ และมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ผึ้งเป็นสัตว์ตามมาตรา ๔ เฉพาะในกรณีการนำเข้าหรือนำผ่านราชอาณาจักร

ข้อ ๒ ให้โรคดังต่อไปนี้เป็นโรคระบาดตามมาตรา ๔ เฉพาะในกรณีการนำเข้าหรือนำผ่านราชอาณาจักรซึ่งผึ้ง

- (๑) โรคอเมริกันฟาล์วบรูต (American Foulbrood Disease)
- (๒) โรคยุโรปเบียนฟาล์วบรูต (European Foulbrood Disease)
- (๓) โรคโนซีมา (Nosema Disease)
- (๔) โรคชอล์คบรูต (Chalkbrood Disease)
- (๕) โรคแซคบรูต (Sacbrood Disease)
- (๖) โรคอัมพาตของผึ้ง (Black Disease)
- (๗) โรควารัว (Varroa Disease)
- (๘) โรคโทรปีเลียแลปส์ (Tropilaelaps Disease)
- (๙) โรคอะคาไรน์ (Acarine Disease)
- (๑๐) โรคเบรลา (Braula Disease)

ข้อ ๓ ผู้ใดประสงค์จะนำเข้าหรือนำผ่านราชอาณาจักรซึ่งผึ้ง ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อกรมปศุสัตว์ ก่อนการนำเข้าหรือนำผ่านราชอาณาจักรซึ่งผึ้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน

คำขอรับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งให้ทำตามแบบที่กรมปศุสัตว์กำหนด ส่วนใบอนุญาตให้นำเข้าหรือนำผ่านราชอาณาจักรซึ่งผึ้งให้ใช้แบบพิมพ์ของกรมปศุสัตว์

ข้อ ๔ ห้ามนำเข้าหรือนำผ่านราชอาณาจักรซึ่งผึ้งในระยะที่เป็นตัวอ่อน ผึ้งพันธุ์เอปิส เมลลิเฟอร์รา อะแดนโซนิ (Apis mellifera adansoni) และผึ้งพันธุ์จากทวีปอาฟริกา

ข้อ ๕ ผึ้งที่นำเข้าหรือนำผ่านราชอาณาจักร ต้องบรรจุในกล่องตาข่ายโล่งที่มี

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม / ตอนที่ ๓๓/ฉบับพิเศษ หน้า ๑๓/๑๕ มีนาคม ๒๕๖๕

เฉพาะฝั่งตัวเต็มวัยและน้ำเชื่อมอาหารฝั่งระหว่างการขนย้ายเท่านั้น และต้องมีใบรับรองการปลอดโรค ซึ่งออกให้โดยหน่วยงานของทางราชการแห่งประเทศที่ส่งออกหรือหน่วยงานอื่นที่ทางราชการของประเทศนั้นให้การรับรอง

ข้อ ๖ ฝั่งที่นำเข้าหรือนำผ่านราชอาณาจักรเมื่อถึงท่าเข้าให้เจ้าของแจ้งต่อสัตวแพทย์หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ประจำท่าเข้านั้นเพื่อตรวจก่อนผ่านท่าเข้า

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๘
ประยุทธ์ ศิริพานิชย์
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
ปฏิบัติราชการแทน
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่ผึ้งมีความสำคัญทางด้านการเกษตร สามารถเพิ่มผลผลิตของพืชชนิดต่าง ๆ ให้สูงขึ้น โดยการช่วยผสมเกสร และสามารถนำมาเลี้ยงเป็นอาชีพหลักหรืออาชีพเสริมได้ การเลี้ยงผึ้งสามารถผลิตเครื่องอุปโภคบริโภคที่จำเป็นต่อชีวิตหลายอย่างเช่นน้ำผึ้ง ไขผึ้ง น้ำนมผึ้ง (Royal Jelly) ในปัจจุบันการเลี้ยงผึ้งทำรายได้ให้แก่เกษตรกรผู้เลี้ยงผึ้งและทำรายได้ให้แก่ประเทศปีหนึ่งเป็นจำนวนมาก แต่การเลี้ยงผึ้งกำลังประสบปัญหาและความเสียหายอันเกิดจากโรคระบาดของผึ้งหลายโรคและการแพร่พันธุ์ผึ้งที่ดุร้าย ซึ่งเกิดจากการนำผึ้งเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้มีการตรวจสอบก่อนการนำเข้า ฉะนั้นเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวสมควรกำหนดให้ผึ้งและโรคต่าง ๆ ของผึ้ง เฉพาะในกรณีการนำเข้าหรือนำผ่านราชอาณาจักรเป็นสัตว์หรือเป็นโรคระบาด แล้วแต่กรณี ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๔๙๙ พร้อมทั้งกำหนดวิธีปฏิบัติในการนำเข้าหรือนำผ่านราชอาณาจักรซึ่งผึ้งด้วย จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

สุกัญญา/ผู้จัดทำ

๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒

ก้องเกียรติ/ผู้จัดทำ

๗ พฤษภาคม ๒๕๕๒